

1

In de halfduistere gang stond Cassian met zijn vuist geheven voor de groene deur. Hij aarzelde.

Hij had meer vijanden afgeslacht dan hij kon tellen, had op talloze slagvelden gestaan, tot aan zijn knieën in geronnen bloed terwijl hij maar bleef vechten. Hij had keuzes gemaakt die vaardige krijgers het leven hadden gekost, hij was generaal, infanterist en huurmoordenaar geweest en toch stond hij hier nu... en liet zijn vuist weer zakken.

Schaapachtig.

Het gebouw aan de noordzijde van de rivier de Sidra was nodig toe aan een verbouwing. En te oordelen naar het gekraak onder zijn laarzen toen hij de twee trappen op was geklommen, was het ook toe aan nieuwe vloerdelen. Maar het was tenminste schoon. Naar de maatstaven van Velaris was het er wel beroerd aan toe, maar omdat de stad geen enkele sloppenwijk kende, zei dat niet veel. Cassian was wel in akeliger oorden geweest.

Toch had hij nooit begrepen waarom Nesta hier per se wilde wonen. Hij snapte wel waarom ze zich niet in het Huis van de Wind wilde vestigen; dat lag te ver van de stad en had tienduizend traptreden, die ze op en af moest omdat ze niet even kon komen aanwijken of vliegen. Maar waarom wilde ze in dit krot wonen terwijl het herenhuis in de stad leegstond? Sinds Feyre en Rhys' nieuwe huis aan de rivier klaar was, was het herenhuis beschikbaar voor al hun vrienden die behoefte hadden aan een verblijfplaats. Hij wist zelfs zeker dat Feyre haar er een kamer had aangeboden, maar Nesta had het aanbod afgeslagen.

Hij keek nog eens fronsend naar de afbladderende verf op de deur. Er kwam geen geluid door de kier tussen de deur en de vloer. Een kier zo groot dat zelfs de dikste ratten er met gemak onderdoor konden wandelen. Ook hingen er geen nieuwe geuren in de smalle gang.

Misschien had hij geluk en was ze de avond tevoren uitgegaan en lag ze

nu te slapen onder de bar van een of andere sjofele taveerne. Hoewel, misschien was dat juist erger, want dan zou hij haar daar moeten gaan zoeken.

Cassian hief zijn vuist weer. Zijn rode Sifon flakkerde in het licht van de antieke elfidenlampen aan het plafond.

Kom op, lafaard. Verman je, verdomme.

Cassian klopte aan. Twee keer.

Stilte.

Bijna zuchtte hij hardop van opluchting. De Moeder zij dank...

Driftige voetstappen klonken aan de andere kant van de deur. De ene stap nog driftiger dan de vorige.

Hij vouwde zijn vleugels strak op, rechtte zijn schouders en zette zich schrap met zijn voeten uiteen. De traditionele vechtpose, die er tijdens de jarenlange training bij hem was in geramd, was nu louter spiergeheugen. Hij durfde zich niet af te vragen waarom zijn lichaam deze houding automatisch aannam bij het horen van die voetstappen.

De knallen bij het openen van elk van de vier sloten op haar deur hadden net zo goed slagen op een oorlogstrom kunnen zijn.

In gedachten liep Cassian de lijst na met dingen die hij moest zeggen en hoe hij het volgens Feyre het beste kon brengen.

Toen de deurknop woest werd omgedraaid en de deur openvloog, vroeg Cassian zich af of ze zich had ingebeeld dat de deurknop zijn nek was.

Nesta Archeron keek nu al woest. Maar ze was dus thuis en ze zag er vreselijk uit.

‘Wat moet je?’ Ze deed de deur niet verder dan een handbreedte open.

Wanneer had hij haar voor het laatst gezien? Was het tijdens het zomer-eindfeest geweest op die boot op de Sidra vorige maand? Toen had ze er nog niet zo slecht uitgezien. Maar hij nam aan dat niemand er bepaald fris uitzag na een nacht vol wijn en sterkedrank. Vooral niet om...

‘Het is zeven uur ’s ochtends,’ ging ze door, terwijl ze die grijsblauwe ogen over hem heen liet gaan, waardoor zijn woede altijd oplaaide.

Ze droeg een mannenhemd. Erger nog, ze droeg alleen maar een mannenhemd.

Cassian zette een hand tegen de deurpost en schonk haar de grijns waarmee hij stevast haar klauwen tevoorschijn kon toveren. ‘Zware nacht?’

Zwaar jaar, eigenlijk. Haar mooie gezicht was bleek en veel magerder dan het was geweest vóór de oorlog met Hybern. Haar lippen waren bloedeloos, en die ogen... Koud en scherp als een winterochtend in de bergen.

Nergens een lach of vreugde te bekennen.

Ze wilde de deur al dichtdoen met zijn hand ertussen, maar hij schoof zijn gelaarsde voet ertussen voordat ze zijn vingers kon breken.

Ze snoof zacht.

‘Feyre wil graag dat je naar het huis komt.’

‘Welk huis?’ vroeg Nesta, terwijl ze boos naar zijn voet tussen de deur keek. ‘Ze heeft er vijf.’

Hij beet op zijn tong. Dit was géén slagveld en hij was níét haar tegenstander. Zijn enige taak was om haar naar de aangewezen plek te vervoeren. En dan maar bidden dat het prachtige huis dat Feyre en Rhys net hadden betrokken overeind bleef staan.

‘Het nieuwe.’

‘Waarom is mijn zus me niet zelf komen halen?’

Hij kende die achterdochtige blik en het lichtjes verstijven van haar rug. Instinctief wilde hij haar uitdaging aangaan, doordrukken om erachter te komen hoever hij kon gaan.

Sinds de Winterzonnewende hadden ze slechts een paar woorden met elkaar gewisseld. Het gros daarvan was op het bootfeest vorige maand geweest. Te weten:

Aan de kant.

Hallo, Nes.

Aan de kant.

Uiteraard.

Na maandenlang niets, haar bijna niet zien, was dat alles geweest.

Hij begreep niet eens waarom ze naar het feest was gekomen als ze wist dat ze urenlang met hem op het water zou zitten zonder weg te kunnen. Waarschijnlijk was haar aanwezigheid te danken aan Amren, de enige vrouw die nog een klein beetje invloed op haar had. Maar tegen het einde van die avond had Nesta vooraan in de rij gestaan om van boord te gaan, met haar armen strak om zichzelf heen geklemd, en Amren had aan het andere uiteinde van de rij gestaan, ziedend en rillend van afkeer.

Niemand had gevraagd wat er tussen hen was voorgevallen, zelfs Feyre niet. De boot had aangemeerd en Nesta was zowat weggerend. Sindsdien had niemand haar meer gesproken. Tot vandaag. Tot aan dit gesprekje, dat voelde als het langste gesprek dat ze hadden gevoerd sinds de strijd tegen Hybern.

Uiteindelijk zei Cassian: ‘Feyre is Edelvrouwe. Ze heeft het druk met de leiding van het Nachthof.’

Nesta hield haar hoofd scheef. Haar goudbruine vlecht viel over een magere schouder. Bij ieder ander zou dit een nadenkende houding zijn geweest, maar bij haar was het een waarschuwing, alsof ze een roofdier was dat zijn prooi in zich opnam.

‘En vond mijn zus,’ zei ze met die vlakke stem verstoken van emotie, ‘het noodzakelijk dat ik onmiddellijk moest komen?’

‘Ze ging ervan uit dat je tijd nodig zou hebben om je op te frissen en wilde het je ruim van tevoren laten weten. Je wordt om negen uur verwacht.’

Hij wachtte op de uitbarsting terwijl ze rekende.

Haar ogen spuwden vuur toen ze zei: ‘Zie ik eruit alsof ik twee uur nodig heb om mezelf toonbaar te maken?’

Hij reageerde door haar eens goed in zich op te nemen: lange blote benen, een elegante welving van de heupen, smalle taille – té smal – en volle, uitnodigende borsten die niet leken te passen bij de nieuwe scherpe hoeken van haar lichaam.

Bij iedere andere vrouw zouden die prachtige borsten genoeg zijn geweest om hem bij de eerste ontmoeting uit te nodigen tot flirten. Maar toen hij Nesta voor het eerst had ontmoet, had het koude vuur in haar ogen een heel ander soort uitdaging voor hem gevormd. En nu ze een Hoge Fae was – een en al ingeschapen dominantie, agressie én beroerd gedrag – vermeed hij haar zoveel mogelijk. Vooral sinds de gebeurtenissen tijdens en na de oorlog tegen Hybern. Ze had meer dan duidelijk gemaakt hoe ze over hem dacht.

‘Je ziet eruit alsof je een paar goede maaltijden, een bad en echte kleding kunt gebruiken,’ zei hij ten slotte.

Geïrriteerd draaide Nesta met haar ogen, maar ondertussen wriemelde ze aan de zoom van het hemd.

‘Trap die arme stumper eruit, ga je wassen en dan kom ik je zo een kop thee brengen,’ voegde Cassian eraan toe.

Haar wenkbrauwen gingen een fractie van een centimeter omhoog.

Met een scheve glimlach zei hij: ‘Dacht je dat ik die man in je slaapkamer die zo stil mogelijk zijn kleren aantrekt en uit het raam probeert te klimmen niet zou horen?’

Bij wijze van antwoord klonk er een doffe plof uit de slaapkamer. Nesta siste.

‘Ik kom over een uur terug om te zien hoe je bent opgeschoten,’ zei hij op de strenge toon die zijn soldaten altijd vertelde dat er niet met hem viel te sollen; ze wisten dat hij niet voor niets zeven Sifons nodig had om zijn magie in bedwang te houden. Maar Nesta vloog niet in zijn legioen. Zij vocht niet onder zijn commando en leek zich al helemaal niet te herinneren dat hij al meer dan vijfhonderd jaar oud was en...

‘Dat hoeft niet. Ik zal er op tijd zijn.’

Hij zette zich af tegen de deurpost en spreidde zijn vleugels een beetje, terwijl hij een paar passen naar achteren deed. ‘Dat was niet mijn opdracht. Ik moet je van deur naar deur brengen.’

Haar gezicht verstrakte. ‘Ga toch lekker op een schoorsteen zitten, jij.’

Hij maakte een gespeelde buiging, maar durfde zijn ogen niet van haar af

te houden. Ze was teruggekeerd uit de Ketel met... gaven. Aanzienlijke gaven... duistere. Maar niemand had daar nog iets van gemerkt of gevoeld sinds het laatste gevecht met Hybern, sinds Amren de Ketel had verpletterd en Feyre en Rhys de brokstukken weer aan elkaar hadden gesmeed. Ook Elain had sindsdien geen tekenen meer vertoond van haar vaardigheden als ziener.

Maar als Nesta haar krachten nog steeds bezat, als ze nog steeds in staat was om slagvelden met de grond gelijk te maken, dan keek Cassian wel uit om zich kwetsbaar op te stellen tegenover zo'n roofdier. 'Drink je je thee met melk of met citroen?'

Ze gooide de deur in zijn gezicht dicht.

Daarna hoorde hij de vier sloten dichtschuiven.

Hij floot in zichzelf en vroeg zich af of die arme stakker daarbinnen inderdaad uit het raam zou springen, niet in de laatste plaats om háár te ontvluchten. Vervolgens liep hij de halfduistere gang in en ging hij op zoek naar iets te eten.

Hij zou het vandaag nodig hebben. Vooral wanneer Nesta erachter kwam waarom haar zus haar precies had laten komen.

Nesta Archeron wist niet hoe de man in haar appartement heette. Ze groef diep in haar met wijn doordrenkte geheugen, terwijl ze terugliep naar de slaapkamer onderweg de stapels boeken en hoopjes kleren ontwijkend. Ze herinnerde zich de warme taveerne, de natte, verhitte ontmoeting van hun monden, het zweet op haar huid terwijl ze hem bereed tot het genot en de drank haar bewustzijn bedwelmde, maar niet zijn naam.

Toen Nesta de kleine donkere slaapkamer binnen kwam, leunde de man al uit het raam, terwijl Cassian zich waarschijnlijk onder het raam verkneukelde om deze uitzonderlijk trieste aftocht. Het koperen hemelbed lag er verfromfaaid bij, de lakens lagen half op de ongelijke houten vloer en het openstaande raam hing aan losse scharnieren te klapperen tegen de muur. De man draaide zich naar haar om.

Hij was knap, zoals de meeste mannelijke Hoge Fae knap waren. Iets dunner dan zij ze graag zag, bijna een jongen vergeleken met de grote bonk spieren die zojuist bij haar voor de deur had gestaan. Hij schrok toen ze de kamer binnen slofte, en toen hij zag wat ze aanhad, trok hij een moeilijk gezicht. 'Ik... Dat is...'

Nesta trok zijn hemd uit en stond naakt voor hem.

Zijn ogen werden groot, maar zijn angstgeur hing nog steeds om hem heen... geen angst voor haar, maar voor de man die hij bij de voordeur had gehoord. Hij herinnerde zich wie haar zus was. Wie de metgezel van haar zus was. Wie de vrienden van haar zus waren.

Alsof dat er iets toe deed.

Hoe zou zijn angst ruiken als hij erachter kwam dat ze hem had gebruikt, dat ze met hem had geslapen om zichzelf in bedwang te houden? Om die kronkelende duisternis te temperen die binnen in haar sudderde vanaf het moment dat ze uit de Ketel was gekomen. Het afgelopen jaar was ze erachter gekomen dat seks, muziek en drank allemaal hielpen. Niet helemaal, maar het zorgde er in elk geval voor dat de kracht niet overkookte, hoewel ze nog wel voelde dat hij door haar bloed kolkte en strak om haar botten kronkelde.

Ze gooide het witte hemd naar hem toe. ‘Je kunt nu wel door de voordeur.’

Hij trok het hemd over zijn hoofd. ‘Ik... Is hij nog...’ Zijn blik dwaalde steeds af naar haar borsten, haar harde tepels in de kille ochtendlucht, haar blote huid, het punt tussen haar dijen.

‘Dag-dag.’ Nesta liep de roestige, lekkende badkamer in die aan haar slaapkamer grensde. Gelukkig had ze warm stromend water in haar appartement.

Soms.

Feyre en Elain hadden geprobeerd haar ervan te overtuigen om te verhuizen. Ze had hun advies steeds genegeerd. Net zoals ze dat wat ze haar vandaag wilden vertellen zou negeren. Ze wist dat Feyre een uitbrander voor haar paraat had. Misschien had het iets te maken met het feit dat Nesta de avond tevoren de torenhoge rekening van de taveerne van de bankrekening van haar zus had laten afschrijven.

Ze snoof, draaide aan de kraan van het bad. De kraan voelde ijskoud aan en maakte een kreunend geluid. Water begon te sputteren en stroomde daarna in de kapotte, smerige badkuip.

Dit was haar eigen plek. Geen bedienden, geen ogen die haar in de gaten hielden en alles wat ze deed beoordeelden, geen gezelschap, tenzij ze het zelf uitnodigde. Of tenzij bemoeizuchtige, opschepperige krijgers ineens besloten langs te komen.

Het duurde vijf minuten voordat het water een beetje opwarmde en het bad gevuld kon worden. Het afgelopen jaar waren er dagen geweest waarop ze niet eens de moeite had genomen daarop te wachten. Dagen waarop ze in het ijzige water was gestapt en niet de normale koude had gevoeld, maar de bijtende kou van de donkere diepte in de Ketel die haar had opgeslokt. Die haar had ontdaan van haar menselijkheid, haar sterfelijkheid. Die haar had gemaakt tot wat ze nu was.

Maandenlang had ze ertegen gestreden, de paniek in haar lichaam waardoor ze verstrakte en al haar botten trilden als ze in het koude water stapte. Maar ze had zichzelf gedwongen om haar angst te overwinnen. Ze had ge-

leerd om in ijskoud water te zitten, misselijk en rillend, klappertandend. Ze had geweigerd zich te verroeren totdat haar lichaam toegaf dat ze in een bad zat en niet in de Ketel, dat ze in haar appartement was en niet in het stenen kasteel aan de andere kant van de zee, dat ze leefde, dat ze onsterfelijk was. Ook al was haar vader dat niet.

Nee, haar vader was as op de wind. Zijn bestaan werd alleen nog gemarkeerd door een grafsteen op een heuvel buiten deze stad. Althans, dat hadden haar zussen haar verteld.

Ik hield al van je toen ik je voor het eerst in mijn armen had, had haar vader gezegd toen ze elkaar voor het laatst hadden gezien.

Blijf met die gore poten van je van mijn dochter af. Dat waren zijn laatste woorden geweest, die hij de koning van Hybern had toegebeten. Haar vader had zijn laatste woorden verspild aan dat onderkruipsel van een koning.

Haar vader, de man die nooit voor zijn kinderen had gevochten. Pas op het laatst was hij hen komen redden, de mensen en de Fae, jawel, maar vooral zijn dochters. Haar.

Wat een grove, stomme verspilling.

Verdorven, duistere krachten stroomden door haar lijf en toch was het niet genoeg geweest om de koning van Hybern tegen te houden toen hij haar vaders nek brak.

Ze had haar vader gehaat, intens gehaat, en toch had hij om een of andere onverklaarbare reden van haar gehouden. Niet genoeg om haar armoede en honger te besparen, maar wel genoeg om een leger op te richten op het continent en om met een schip dat haar naam droeg ten strijde te trekken.

Ook op het laatst had ze haar vader nog gehaat. Maar toen brak zijn nek. Zijn ogen stonden niet vol angst toen hij stierf, maar vol met die stomme liefde voor haar.

Dat was haar bijgebleven, die blik in zijn ogen en de afkeer in haar hart toen hij voor haar stierf. Dat was gaan etteren en het vrat aan haar, net als de kracht die ze diep had begraven maar nog steeds doorwoekerde. Zelfs de ijsbaden konden dat gevoel niet verdoven.

Ze had hem kunnen redden.

Het was de schuld van de koning van Hybern. Dat wist ze. Maar het was ook haar schuld. Net zoals het haar schuld was dat Elain was gevangen door de Ketel nadat Nesta hem had bespioneerd door te schouwen, haar schuld dat Hybern zulke vreselijke dingen had gedaan en haar en haar zus had opgejaagd als herten.

Op sommige dagen voelde Nesta zich door alle angst en vrees zo opgesloten in haar eigen lichaam dat ze geen adem meer kreeg. Dat helemaal niets die afschuwelijk kracht in haar kon tegenhouden en ze hem in zich voelde opbouwen. Alleen de muziek in de taverne, de kaartspelen met vreemden,

de eindeloze flessen wijn en de seks waar ze geen emoties bij voelde, zorgden dan voor een rustpunt in de storm die binnen in haar woedde.

Nesta spoelde het zweet en de andere resten van de vorige avond van zich af. De seks was niet slecht geweest. Ze had wel eens betere gehad, maar ook slechtere. Zelfs onsterfelijkheid gaf sommige mannen nog niet genoeg tijd om hun prestaties in de slaapkamer te perfectioneren.

Daarom had ze zichzelf geleerd wat ze lekker vond. Ze had een maandelijks voorbehoedsthee bij de lokale apotheek gehaald en daarna had ze de eerste man mee naar huis genomen. Hij had geen idee gehad dat haar maagdenvlies nog intact was totdat hij de bloedvlek op het laken had gezien. Zijn gezicht was verwrongen van afschuw en daarna had ze angst bij hem gezien, angst omdat ze misschien een mislukte eerste keer zou doorbrieven aan haar zus. Of aan de onuitstaanbare metgezel van haar zus. Nesta had niet de moeite genomen hem te vertellen dat ze die twee koste wat het kost vermeed. Vooral de metgezel. Tegenwoordig leek Rhysand haar ook liever uit de weg te gaan.

Na de oorlog met Hybern had Rhysand haar werk aan aangeboden. Verschillende posities aan zijn hof. Maar die wilde ze niet. Het waren troostprijzen en doorzichtige pogingen om haar weer bij Feyres leven te betrekken en haar een nuttige dagbesteding te bezorgen. De Edelheer had haar nooit gemogen. De gesprekjes die ze voerden, waren altijd kil maar beleefd.

Ze had hem nooit verteld dat de redenen waarom hij haar haatte ook de redenen waren waarom zij hier woonde. Waarom ze op sommige dagen een ijskoud bad moest nemen en op andere dagen vergat te eten. Waarom ze het geknap van het haardvuur niet verdroeg en zichzelf elke avond verloor in wijn en muziek en genot. Alle slechte dingen die Rhysand over haar dacht, klopten, en dat wist zij al lang voordat hij op haar drempel was verschenen.

Elk aanbod dat Rhysand deed, deed hij uit liefde voor Feyre. Maar Nesta kon haar tijd wel beter besteden. Ze betaalden haar toch wel.

Een klop op de deur galmde door het appartement. Ze keek naar de woonkamer en overwoog of ze zou doen alsof ze al was vertrokken. Maar Cassian kon haar horen en ruiken. Als hij de deur openbrak, en daar was hij toe in staat, zou ze dat weer moeten uitleggen aan haar gierige huisbaas.

Dus ze trok de jurk aan die ze de avond ervoor op de grond had laten vallen en schoof opnieuw de vier sloten open. Ze had ze laten installeren toen ze hier was komen wonen. Het was een soort ritueel geworden om ze elke avond weer dicht te schuiven. Zelfs toen die naamloze man hier was, toen ze helemaal van de wereld was geweest door de wijn, was ze niet vergeten alle sloten dicht te doen.

Alsof dat de monsters van deze wereld buiten kon sluiten.

Nesta trok de deur ver genoeg open om Cassians arrogante grijns te kun-

nen zien en liet hem op een kier staan toen ze wegrende om haar schoenen te halen.

Hij liep achter haar aan naar binnen, met een kop thee in zijn hand. De mok had hij waarschijnlijk geleend bij de winkel op de hoek. Of ze hadden die aan hem gegeven, want iedereen scheen de man te adoreren. Hij werd al op handen gedragen vóór het conflict met Hybern, maar zijn prestaties op het slagveld, zijn heldhaftige optreden en de offers die hij tijdens die oorlog had gebracht, hadden hem nog hoger op het schild gehesen.

Ze kon het zijn bewonderaars niet kwalijk nemen. Zelf had ze met genoegen mogen aanschouwen hoe angstaanjagend hij te werk ging op het strijdtoneel. Ze werd nog steeds wel eens wakker, badend in het zweet bij de herinnering dat ze geen lucht meer kreeg toen ze hem zag vechten. Toen ze had gezien hoe de vijanden hem belaagden. Hoe het had gevoeld toen de kracht van de Ketel was opgelaaid en ze had geweten dat die het gemunt had op de sterkste man van het leger: op hém.

Ze had de duizend Illyrianen niet kunnen redden die waren verslagen nadat ze hem in veiligheid had gebracht. Ook die herinnering begroef ze.

Cassian bekeek haar appartement en floot zachtjes. ‘Ooit aan het inhuren van een schoonmaker gedacht?’

Nesta keek om zich heen in de kleine woonkamer. Een ingezakte rode bank, een bakstenen haard vol roet, een gebloemde leunstoel met mottengaten, het vervallen keukenblok dat vol stond met opgestapelde vuile vaat. Waar had ze haar schoenen nou gelaten? Ze verplaatste haar zoektocht naar de slaapkamer.

‘Een beetje frisse lucht zou al een goed begin zijn,’ ging Cassian door.

Ze hoorde het raam kraken toen hij het openzette.

Ze vond een bruine schoen in de hoek van de slaapkamer en de tweede in de andere hoek. De een stonk naar wijn.

Nesta ging op de rand van de matras zitten, schoof haar voeten in de schoenen en trok de veters aan. Ze keek niet op toen ze hoorde dat Cassians regelmatige voetstappen naderden en stilhielden bij de drempel.

Hij snoof één keer. Luidruchtig.

‘Ik had gehoopt dat je op z’n minst de lakens zou verschonen na elk bezoek, maar blijkbaar is ook dat te veel moeite voor je.’

Ze strikte de veters van de eerste schoen. ‘Wat maakt jou dat nou uit?’

Hij haalde zijn schouders op, maar zijn gezichtsuitdrukking was verre van nonchalant. ‘Als ik hier verschillende mannen kan ruiken, dan kan jouw gezelschap dat ook.’

‘Het heeft ze nog nooit ergens van weerhouden.’ Ze strikte de andere schoen. Cassians bruine ogen volgden elke beweging.

‘Je thee wordt koud.’ Hij glimlachte vluchtig.

Nesta negeerde hem en zocht haar slaapkamer weer af. Haar jas...

‘Je jas ligt op de grond bij de voordeur,’ zei hij. ‘En het is fris buiten, dus neem ook een sjaal mee.’

Ze negeerde zijn woorden, maar haastte zich langs hem heen, waarbij ze ervoor zorgde dat ze hem niet aanraakte. Haar donkerblauwe jas lag precies daar waar hij had gezegd. Ze deed de voordeur open en gebaarde dat hij mocht voorgaan.

Cassian keek haar strak aan toen hij op haar afliep, zijn arm uitstak en... de hemelsblauw-met-crèmekleurige sjaal die ze van Elain voor haar verjaardag had gekregen van het haakje aan de muur plukte. Toen hij langs haar liep hield hij hem stevig vast, alsof hij een slang wurgde.

Hij zat ergens mee, dat was duidelijk. Meestal hield Cassian het wel iets langer vol voordat zijn woede opspeelde. Misschien had het iets te maken met wat Feyre haar vandaag wilde vertellen.

Nesta kreeg een knoop in haar maag terwijl ze de deur afsloot.

Ze was niet van gisteren. Ze wist heus wel dat er onrust heerste sinds het einde van de oorlog. Zowel in deze contreien als op het continent. Nu de bescherming van de muur was verdwenen, probeerden sommige elfidenrijken te kijken hoever ze konden gaan wat betreft territoriumuitbreiding en de manier waarop ze mensen behandelden. En Nesta wist dat de vier menzenkoninginnen zich nog steeds verschansten in hun paleis, met hun legers in ruste, maar intact.

Het waren monsters, allemaal. Ze hadden de goudharige koningin gedood die hen had verraden en een andere – Vassa – hadden ze verkocht aan een toverheer. Het was hun verdiende loon dat de jongste van de vier koninginnen door de Ketel was veranderd in een oud vrouwtje. Veranderd in een langlevende elfide, dat wel, maar oud en rimpelig, als straf voor de kracht die Nesta van de Ketel had afgepakt. O, wat had ze die Ketel aan stukken gereten terwijl haar lichaam werd omgevormd tot iets nieuws.

De oud en wijs geworden koningin had Nesta de schuld gegeven. Als de Raven van Hybern niet waren vernietigd door Bryaxis en Rhysand voordat ze de bibliotheek van het Huis van de Wind waren binnen gedrongen, hadden ze Nesta in opdracht van de koningin vermoord.

In de veertien maanden sinds de oorlog had niemand nog iets van de koningin gehoord.

Maar stel dat er een nieuwe bedreiging was opgestaan...

Het was alsof de vier sloten haar uitlachten voordat Nesta achter Cassian aan liep, het gebouw uit en de drukke stad in.

Het ‘huis’ aan de rivier was eigenlijk een heel landgoed, en het zag er zo nieuw, schoon en mooi uit dat Nesta zich onmiddellijk bewust werd van

haar naar wijn stinkende schoen toen ze door de hoge marmeren poort de glanzende hal in stapte. Die was smaakvol ingericht in ivoor en zandkleur.

Een enorme trap deelde de grote ruimte in tweeën, een kroonluchter van handgeblazen glas – gemaakt door de handwerklieden van Velaris – hing aan het gedecoreerde plafond. Elfidenlichten lagen in nestvormige bollen en wierpen flakkerende schaduwen op de glanzende houten vloer. Hier en daar stonden varens tussen de houten meubelstukken uit Velaris en aan de muren hing een belachelijk uitgebreide kunstverzameling. Ze zei er niets over. Hoogpolige blauwe tapijten lagen op de smetteloze houten vloeren en in de lange gangen aan weerszijden van de trap strekten twee lange lopers zich uit. Een andere loper liep onder de trappenboog door naar de tegenoverliggende muur van glas, die uitzicht bood op een aflopend gazon met daarachter de rivier.

Cassian ging naar links, in de richting van de zakelijke vertrekken, wist Nesta sinds haar eerste en enige bezoek van twee maanden geleden. Ze was toen halfdronken geweest en had elke perfecte kamer even stom gevonden.

De meeste mannen gaven hun vrouwen een juweel als cadeau voor de Winterzonneward. Maar Rhys had Feyre een paleis gegeven. Nee, hij had een stuk land gekocht dat was verwoest door de oorlog en had zijn metgezel de vrije hand gegeven om het huis van haar dromen te ontwerpen.

En op de een of andere manier, dacht Nesta toen ze stilletjes door de gang achter de ongewoon rustige Cassian aan liep naar de werkkamer, waren Feyre en Rhys er toch in geslaagd om het hier warm en gezellig te maken. Het was een joekel van een gebouw, maar toch een thuis. Zelfs de comfortabele meubels leken ontworpen voor lange gesprekken bij een stevige maaltijd. Ieder kunstobject was door Feyre zelf uitgekozen, of door haar geschilderd. Er waren veel portretten bij van hén: haar vrienden, haar... nieuwe familie.

Er hing er natuurlijk niet een van Nesta.

Zelfs van hun vader hing verdomme een portret aan de muur langs de grote trap: hij met Elain, glimlachend en blij, zoals ze waren geweest voordat de wereld naar de verdoemenis ging. Zittend op een stenen bankje tussen de roze en blauwe hortensia's. Dat was in de tuin van hun vroegere huis geweest, dat prachtige landhuis dicht bij de kust.

Maar zo was het eigenlijk altijd al geweest: Elain en Feyre waren dol op hun vader. Nesta werd geprezen en opgevoed door hun moeder.

Tijdens haar eerste rondleiding door het huis had Nesta al opgemerkt dat zijzelf hier helemaal afwezig was. En hun moeder ook. Ze zei er natuurlijk niets van, maar die afwezigheid stak haar wel. Het zorgde ervoor dat ze haar tanden op elkaar klemde en vanbinnen de lijn stevig vastgreep waarmee ze haar kracht in bedwang hield. Cassian stapte de werkkamer binnen en zei tegen wie hen daar opwachtte: 'Ze is er.'